

XIV. К Тавотное . и . 18. III. 1.

W. J.

Mélyen Tisztelt Tanár Úr! VII ✓

Bizonnyal utoljónak érkeznék be idővör-
 lő soraim, miért is szeretném Önt meg-
 győzni arról, hogy első voltam azok kö-
 zött, kik mely szívvél osztottak az Ön
 örömeiben. Ere kettős okom van: „Nagy-
 emberekben is kicsiny hárfányfiat és a
 kis tanítóné, nagy tanár kollegáját erte
 a megérdemelt kitüntetés.” Ugyan Istent
 Önnek jó egészséget, sok munkakedvet,
 buzdításul további elismerést! Késő-
 rem megköszönésére szíveskedésnek tar-
 tom, szeretném, valamint körülmé-
 nyeim rövid ismertetését. Tizenkét éves
 koromban már tanítottam. Nagy-
 akaratból, átlagonfelőli tudásom gyor-
 san vittek előre. Előzetesen a szel-

leni sötétségnek, ellene küzdöttem! En-
nek folytatásában a véletlen, melyet
Sorsnak nevezünk, megakadályozott.
Egy teniszversénél ért ítéskövetkeztében fo-
kozatosan verítettem el, a látás 90% szá-
zalékát. Az itthoni kitűnő szemorvos-
kon kívül, felkerestem Európa legne-
vesebb szemészeit. Nem tudtak rajtam
segíteni. A hazai és külföldi orvosok megat-
lapítása azonos volt, recskártyaleválás,
üvegtesti homályok. Anyagi körülményeim
a sok időzést folytán, amit szemem gyógyí-
tatására meghoztam, nagyon szerény kor-
látok közé szorítanak. Egy 78-éves konyha-
lakásból álló bérházban élek. Becsületos,
de teljesen egyszerű emberek között egyedül
nem érintkezve senkivel. Majdnem kizá-
rólagos kapcsolatom a kultúrával a rádi-
óm. Néhány diszkrétul hajtok fejet az em-

beri elme e nagy alkotása előtt. É-
nélkül valóban szerencsétlen lennék,
mert a szellemi táplálékot nélkülözöm
leg nehezebben. Trükkös, drágai nem la-
tok, kis diákok, végre helyettem a leve-
lőst. Megtörténik ha külföldi barátaim
tól kapok levelet, várnom kell, míg la-
togatnom akad, ki azt nekem felol-
vassa, esetleg meg is válaszolja. Itva-
kok, intéztebe nem akarok bemeni,
mert vennem el a hebet egy arra
jobbán rászoruló teljesen világtalan-
nak. Kiscrőt sem tarthatok, így bizony
hetekig szobafogadódom van. Lakásom
kényelmes magánvárosnak nevezem.
Már nem is szűnölök, elcsendesedett
bennem minden vihar. Beletöröltem
soromba és azt Krisztusi türelemmel
viselem. Réá jöttem arra, hogy amig

a Kindenság Ura Edishont, Puskást,
Markonit, Dr. Kentgyörgyöt és több ilyen
szellemi nagyságot ajánolék az világ-
nak, akkor is, ha is problémás élni. A rákion
keresztül ott lettem mindent, ami bennem
összeügy. Gírtam a boldogságtól mikor az
ön Hekholmi sinnenplést halgattam.
Sélekben ott voltam és eltit a távol-
ság. Már csak annyit szeretnék látni, hogy
az eget és annak bögőit nézhessem, ezzel is
békém. A egyedüli kitől ezt remellem,
a nagy emberbarát és bűdös Heilein Valentin
Gallsprachban. Neki sikerült a romlasi foja-
matot megállítani miáltal a szem mun-
kabirobba vált. Annak ellenére, hogy az el-
többi időben díjtalanul részcsültem nála
a kezelésben, mégis már 3-éve készülök hozzá.
Itt is életben éri a tragédia, meg kell halni, hogy halhatatlan mar-
radjon. Szívelesen köszönti Önt: Weiss Földön.